

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/82/2018
Identifikačné číslo spisu:	8314203409
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8314203409.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Humenskej energetickej spoločnosti, s. r. o., so sídlom v Humennom, Chemlonská 1, IČO: 31 728 812, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Brostl & Čentík s. r. o., so sídlom v Košiciach - mestská časť Juh, Rázusova 1, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Tomáš Čentík, proti žalovanému U. Q., bývajúcemu v M., D. X XXX/X, zastúpenému JUDr. Vladimírom Šatníkom, advokátom v Humennom, Mierová 64/2, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 18 C 63/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3. októbra 2017 sp. zn. 3 Co 73/2017 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 3. októbra 2017 sp. zn. 3 Co 73/2017 z r u š u j e a v e c m u vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa voči žalovanému domáhal náhrady škody v sume 69 623,21 € s príslušenstvom, ktorý nárok odvodzoval od jeho zavineného protiprávneho konania, potvrdeného rozsudkom Okresného súdu Humenné zo 4. júla 2014 sp. zn. 2 T 102/2008-271, právoplatného 20. júla 2013. Týmto bol žalovaný uznaný vinným z trestného činu poškodzovania veriteľa, a vo vzťahu k výške náhrady škody z pohľadávky žalobkyne vo výške 1.785 885,90 Sk (59 280, 55 €) spolu s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne z tejto sumy od 14. mája 2003 do zaplatenia, náhrady trov súdneho konania, priznaných rozsudkom Okresného súdu Humenné z 9. mája 2006 sp. zn. 10 C 239/2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 9. októbra 2006 sp. zn. 1 Co 203/2006, právoplatných 14. novembra 2006 a vykonateľných 21. novembra 2006.

2. Okresný súd Humenné rozsudkom z 20. novembra 2014 č. k. 18 C 63/2014-62 žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením do 30 dní odo právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť, keď vychádzal zo skutočnosti, že nebolo preukázané tak zavinenie žalobkyne (správne žalovaného) ako ani to, že on je ten, kto žalobkyni spôsobil škodu. Skutočnosť, že žalovaný bol uznaný vinným ešte nezakladá jeho zodpovednosť voči žalobkyni. Správu bytového domu zabezpečujú vlastníci bytov a nebytových priestorov dvoma základnými spôsobmi, prostredníctvom spoločenstva vlastníkov

bytov, ktoré si vlastníci môžu sami založiť alebo môžu výkon správy realizovať prostredníctvom tretej osoby - správcu, na základe uzatvorenej zmluvy o výkone správy. Pre založenie účtu v banke je tak rozhodujúce rozhodnutie nadpolovičnej väčšiny všetkých vlastníkov. V predmetnej veci bolo nepochybné, že hlasovaním na schôdzi vlastníkov bytov 4. decembra 2006 bolo nadpolovičnou väčšinou všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov obytného domu rozhodnuté o zriadení nového účtu v banke, ktorá povinnosť bola uložená žalovanému ako predsedovi spoločenstva, že budú na tento účet presmerované resp. sústredované finančné prostriedky vo vlastníctve vlastníkov bytov, vrátane prevedenia finančných prostriedkov uhradených vlastními bytov za účelom úhrad spojených s bývaním na novozriadený účet. Všetci prítomní členovia SVB v počte 80 hlasovali za uvedený návrh, ktorý bol následne nimi prijatý. Na základe uvedeného bol žalovaný povinný zriadiť pre SVB nový účet na meno fyzickej osoby. Žalovaný tak urobil na základe poverenia vlastníkov bytov a nie z vlastnej iniciatívy a z vlastného rozhodnutia, preto nie je možné hovoriť o jeho zavinení ani o príčinnej súvislosti medzi týmto jeho konaním a škodou, ktorá vznikla žalobkyni. Stotožnil sa tiež s názorom žalovaného, podľa ktorého majetok vlastníkov bytov nemôže byť súčasťou konkurznej podstaty správcu ani predmetom výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov, ktorý smeruje proti majetku správcu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

3. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne rozsudkom (v poradí druhým) z 3. októbra 2017 sp. zn. 3 Co 73/2017 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v prejednáwanej veci bolo nepochybne preukázané, že hlasovaním na schôdzi vlastníkov bytov 4. decembra 2006 bolo nadpolovičnou väčšinou všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov obytného domu rozhodnuté o zriadení nového účtu v banke, ktorá povinnosť bola uložená žalovanému ako predsedovi spoločenstva s tým, že na tento účet budú presmerované a sústredované finančné prostriedky vlastníkov bytov, vrátane finančných prostriedkov uhradených vlastními bytov titulom úhrad spojených s bývaním. Žalovaný, ktorý zastával funkciu štatutára tak konal na základe poverenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov a nie z vlastnej iniciatívy, ani z vlastného rozhodnutia. V posudzovanej veci preto nie sú splnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a to existencia škody a následne ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Ak rozsudkom Okresného súdu Humenné z 9. mája 2006 sp. zn. 10 C 239/2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 9. októbra 2006 sp. zn. 1 Co 203/2006 bolo právoplatne priznané plnenie potom nič nebránilo žalobkyni, aby právoplatne prisúdenú pohľadávku v celkovej výške 69 623,21 € vymohla v začatom exekučnom konaní proti povinnému spoločenstvu vlastníkov bytov. Konštatoval, že žalobkyňa vymáha dlh v exekučnom konaní, resp. mala možnosť vymáhať dlh v exekučnom konaní, preto túto zodpovednosť nemôže prenášať na iný subjekt - žalovaného. Preto nie je splnený základný predpoklad náhrady škody - existencia škody, neexistuje príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovaného a škodou.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, príp. rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, lebo rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu - išlo o otázku viazanosti civilného súdu odsudzujúcim rozsudkom trestného súdu v zmysle ustanovenia § 135 OSP, resp. v súčasnosti účinného ustanovenia § 193 CSP, ktorých znenie je totožné. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu bola totiž ustálená otázka rozsahu viazanosti civilného súdu trestným rozsudkom a to nielen pokiaľ ide o výšku škody, ale aj pokiaľ ide o vznik škody, resp. spôsobenie škody ako základného predpokladu zodpovednosti za škodu, t. j. súd rozhodujúci v občianskoprávnom konaní o náhrade škody spôsobenej trestným činom, je viazaný právoplatným odsudzujúcim rozsudkom trestného súdu, a to vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchatel'a za tento trestný čin. Poukázala napr. na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cz 16/1992 z 29. apríla 1992 uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 35/1993, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. mája 2012 sp. zn. 1 Obdo 41/2011, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. mája 2016 sp. zn. 3 Obo 18/2015. Za nesprávne právne posúdenie v rozhodnutí odvolacieho súdu považovala nerešpektovanie viazanosti civilného súdu trestným rozsudkom, keďže odvolací súd v rozpore s právoplatným trestným rozsudkom

dospel k záveru, že správaním žalovaného jej nevznikla škoda, resp. že neboli naplnené zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu na jej strane. Správne právne posúdenie je podľa jej názoru také, že civilný súd je viazaný rozhodnutím trestného súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, pričom táto viazanosť znamená procesnú povinnosť súdu zohľadniť túto skutočnosť pri svojom postupe, ktorý vedie ku konečnému rozhodnutiu vo veci samej. Uvedenej povinnosti súdu na druhej strane zodpovedá procesné právo strany sporu, aby v postupe súdu bola táto viazanosť súdu iným rozhodnutím rešpektovaná v súlade so zákonom. V danom prípade však v postupe odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie táto viazanosť nebola rešpektovaná, pretože súd nepostupoval v súlade s § 135 OSP t. j. nevychádzal a ignoroval viazanosť právoplatným rozsudkom Okresného súdu Humenné zo 4. júla 2013 č. k. 2 T 102/2008-271, pričom sa s týmto rozsudkom relevantne nevysporiadal. Poukázala tiež na závery týkajúce sa viazanosti civilného súdu trestným rozsudkom vyslovené v nálezoch Ústavného súdu SR z 23. novembra 2011 sp. zn. I. ÚS 269/2011-55, z 24. apríla 2014 sp. zn. III. ÚS 507/2013, čo je v rozpore s princípom právnej istoty opakovane vyslovenej Ústavným súdom SR (II. ÚS 234/03, IV. ÚS 92/09). Z právnej kvalifikácie skutku, ako aj zo skutkovej vety rozsudku trestného súdu vyplýva, že v dôsledku trestného činu žalovaného došlo u nej ako poškodenej k spôsobeniu škody. V rámci odôvodnenia sa odvolací súd nevysporiadal so skutočnosťou, že zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/ a ods. 4 Trestného zákona je spôsobenie značnej škody a jediným skutkom, ktorý bol predmetom rozhodovania v trestnej veci bol skutok týkajúci sa súhlasu žalovaného (obžalovaného) ako štatutárneho orgánu spoločenstva vlastníkov bytov v dome s tým, aby bol založený nový bankový účet tohto spoločenstva, kde presmeroval platby nájomníkov bytového domu, aby sa tak vyhol zaplateniu pohľadávky spoločenstva vlastníkov bytov v sume 1.785 885, 90 Sk veriteľovi t. j. Humenskej energetickej spoločnosti, s. r. o., čím svojim konaním zmaril uspokojenie svojho veriteľa zatajením časti svojho majetku a spôsobil jej škodu vo výške 1.785 885, 90 Sk. Z tohto skutku bol žalovaný uznaný vinným. Pokiaľ je znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený „spôsobenie značnej škody“, potom si súd rozhodujúci o žalobe poškodeného, ktorý bol so svojím nárokom odkázaný na občianskoprávne konanie, nemôže vytvoriť vlastný názor na to, či jej bola trestným činom spôsobená škoda a kto ju spôsobil, ale je viazaný právoplatným odcudzujúcim rozsudkom a to vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchatel'a za tento trestný čin.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol dovolanie odmietnuť prípadne zamietnuť. S dovolacími dôvodmi nesúhlasil a napadnutý rozsudok pokladal za vecne správny vo všetkých jeho výrokoch.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je prípustné a tiež dôvodné.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Procesné účinky teda dovolanie vyvolalo po tomto dni. Podmienky, za ktorých možno podať dovolanie (a účinky vyvolané podaním dovolania), bolo preto potrebné posudzovať podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa.

8. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/201).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia

odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Dovolateľka v dovolaní uviedla, že tento jej mimoriadny opravný prostriedok je prípustný podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP.).

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu.

14. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Zo skutkového stavu zisteného v danej veci vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu v Humennom z 9. mája 2006 č. k. 10 C 239/2004-97 bol odporca (žalovaný) Spoločenstvo vlastníkov bytov na Laboreckej ulici č. 1845, Humenné zaviazaný k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi (žalobcovi) Humenskej energetickej spoločnosti, s. r. o. 1.785 885,90 Sk s 13 % úrokom z omeškania od 14. mája 2003 do zaplatenia a trovy konania vo výške 278 754,89 Sk na účet právneho zástupcu žalobcu v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie o zaplatenie 18 % úroku z omeškania zo sumy 602 805,80 Sk za čas od 1. januára 1998 do 13. mája 2003 a zo sumy 1.180 080,10 Sk od 1. januára 1999 do 13. mája 2003 bolo zastavené a v prevyšujúcej časti žalobu zamietnutá. Vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovieť bol rozsudok okresného súdu potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 9. októbra 2006. Dňa 4. decembra 2006 sa uskutočnilo zhromaždenie Spoločenstva vlastníkov bytov na ulici Laborecká č. 1845/1 v Humennom (všetci prítomní členovia hlasovali v počte hlasov 80), ktoré prijalo rozhodnutie, ktorým predsedovi spoločenstva - žalovanému uložilo povinnosť zabezpečiť zriadenie účtu v banke na fyzickú osobu - člena spoločenstva vlastníkov bytov, presmerovať a sústrediť finančné prostriedky vo vlastníctve vlastníkov bytov na novozriadený účet, vrátane finančných prostriedkov už uhradených vlastními bytov titulom úhrad spojených s bývaním. Na zhromaždení bolo zároveň dohodnuté zriadenie účtu na meno člena spoločenstva vlastníkov bytov - pána X. s tým, že na jeho účet budú poukazované všetky platby vlastníkov bytov a z týchto platieb sa budú platiť náklady spojené s užívaním bytov. Dňa 7. decembra 2006 bola uzatvorená zmluva o bežnom účte medzi Q. a pánom G. X. a z tohto účtu boli následne vykonávané platby pre žalobcu. Rozsudkom Okresného súdu Humenné zo 4. júla 2013 č. k. 2 T 102/2008-271, právoplatným 20. júla 2013 bol obžalovaný U. Q. - žalovaný - uznaný vinným, že v období od 7. decembra 2006 až doposiaľ v Humennom ako štatutárny orgán spoločenstva vlastníkov bytov v dome na ulici D. č. XXXX/X súhlasil s tým, aby bol založený nový bankový účet tohto spoločenstva, kde presmeroval platby nájomníkov tohto bytového domu, aby sa tak vyhol zaplateniu pohľadávky spoločenstva vlastníkov bytov v sume 1.785 885,90 Sk veriteľovi Humenskej energetickej spoločnosti, s. r. o. Humenné, vplývajúcej z rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 10 C 234/2004 z 9. mája 2006, právoplatného 14. novembra 2006, čím svojím konaním zmaril uspokojenie svojho veriteľa zatajením časti svojho majetku a spôsobil pre Humenskú

energetickú spoločnosť s. r. o. Humenné škodu vo výške 1.785 885,90 Sk, teda zamaril uspokojenie svojho veriteľa tým, že odstránil časť svojho majetku a činom spôsobil značnú škodu čím spáchal prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 4 Tr. zák. č. 300/2005 v znení neskorších predpisov. Za to bol odsúdený podľa § 239 ods. 4 Tr. zákona za použitia § 36 písm. j, l, n Tr. zák., § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., § 56 ods. 1, 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výške 600,- € Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad marenia výkonu peňažného trestu mu bol uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená strana Humenská energetická spoločnosť s. r. o. s nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie vo veciach občianskoprávných. Žalobou podanou na Okresný súd Humenné 19. marca 2014 sa Humenská energetická spoločnosť s. r. o. voči žalovanému - obžalovanému domáhala zaplattenia náhrady škody vo výške 69 623, 21 € s príslušenstvom. Súd nižšieho stupňa ju ako nedôvodnú zamietli, pričom vychádzali z právneho záveru, že žalovaný ako štatutár spoločenstva konal na základe poverenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov a nie z vlastnej iniciatívy ani z vlastného rozhodnutia, preto nie sú splnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a to existencia škody a následne ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Takýto záver však považovala žalovaná za nesprávny, pretože je v rozpore s ustálenou judikatúrou týkajúcou sa rozsahu viazanosti civilného súdu trestným rozsudkom a to nielen pokiaľ ide o výšku škody, ale aj pokiaľ ide o vznik resp. spôsobenie škody ako základného predpokladu zodpovednosti za škodu, na ktorú poukázala a od ktorej sa odvolací súd odklonil. Za rozhodujúcu právnu otázku opodstatnenosti uplatneného nároku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu teda považoval otázku viazanosti civilného súdu odcudzujúcim rozsudkom trestného súdu v zmysle ustanovenia § 135 OSP resp. § 193 CSP, ktorých znenie je totožné.

16. Najvyšší súd SR v rozsudku z 29. apríla 1992 sp. zn. 2 Cz 16/92, uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 35/1993 vyslovil právny záver : „v občianskom súdnom konaní je súd viazaný nielen rozhodnutím súdu v trestnom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, ale aj právnou kvalifikáciou skutku a tým aj formou zavinenia predpokladaným trestným zákonom". Obdobné závery vyslovil najvyšší súd v uznesení zo 17. mája 2012 sp. zn. 1 Obdo 41/2011, pričom vychádzal z právneho názoru Ústavného súdu SR uvedeného v jeho náleze z 23. novembra 2011 sp. zn. I. ÚS 269/2011: „rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu, a o tom, kto ho spáchal." Teda pokiaľ je znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený, spôsobenie škody, potom si súd rozhodujúci o žalobe poškodeného, ktorý bol so svojím nárokom na náhradu škody spôsobenej takýmto trestným činom odkázaný na občianskoprávne konanie, nemôže vytvoriť vlastný názor na to, či žalobcovi bola spôsobená škoda a kto ju spôsobil. Ústavne konformný výklad § 135 ods. 1 OSP, resp. § 193 ods. 1 CSP totiž vyžaduje, aby súd rozhodujúci v občianskoprávnom konaní o náhrade škody spôsobenej trestným činom, bol viazaný právoplatným odcudzujúcim rozsudkom trestného súdu (jeho výrokovou časťou), a to vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchatela za tento trestný čin. Napokon obdobný názor vyslovil najvyšší súd aj v rozsudku z 29. júna 2016 sp. zn. 3 Obo 18/2015.

17. Dovolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj v danej veci so záverom vysloveným v uvedených rozhodnutiach, od ktorého sa odvolací súd odklonil. Je totiž nepochybné, že zo skutkovej vety trestného rozsudku v danej veci vyplýva, že obžalovaný - žalovaný uvedeným konaním spôsobil značnú škodu v konkretizovanej výške a odvolací súd sa v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia nevyrovnal so skutkovou vetou rozsudku v trestnej veci vo vzťahu k jej vplyvu na predmetnú vec. Napokon dovolací súd poukazuje na to, že napriek tomu, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol: „Ak rozsudkom Okresného súdu Humenné z 9. mája 2006 sp. zn. 10 C 239/2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 9. októbra 2006 sp. zn. 1 Co 203/2006 bolo právoplatne priznané plnenie žalobcovi od Spoločenstva vlastníkov bytov na Laboreckej č. 1845/1 v Humennom, potom nič nebránilo žalobcovi, aby právoplatne prisúdenú pohľadávku v celkovej výške 69 623,21 €

vymohol v začatom exekučnom konaní proti povinnému spoločenstvu vlastníkov bytov. Je nutné konštatovať, že žalobca vymáha dlh v exekučnom konaní, resp. mal možnosti vymáhať dlh v exekučnom konaní, preto teraz túto zodpovednosť nemôže žalobca prenášať na iný subjekt - žalovaného" nijako sa pritom ani s takýmto tvrdením a konštatovaním vo vzťahu k dôvodnosti uplatneného nároku v danej veci nevysporiadal.

18. Dovolací súd z týchto dôvodov uzatvára, že žalovaná v dovolaní, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP opodstatnene uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 432 ods. 1 CSP argumentujúc, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.